

1.

Paříž, 9. srpna 2012

Anne Capestanová stála u okna v kuchyni a čekala na úsvit. Jedním hitem vypila obsah porcelánového šálku a ten postavila na zelený voskovaný ubrus. Nejspíš právě dopila svou poslední kávu coby policajtkou.

Hvězda své generace a mistryně všech kategorií v bleskovém vzestupu, skvělá komisařka Capestanová vystřelila, když střílet neměla. Načež ji předvolali před disciplinární komisi, ušetřili jí všemožné důtky a pokárání a na půl roku ji postavili mimo službu. Pak bylo ticho po pěšině, až jí zavolal Buron. Její rádce, z něhož se stal šéf Šestatřicítky, konečně prolomil mlčení. Předvolal si Capestanovou na 9. srpna. To byl celý on. Jemně jí tak dával na srozuměnou, že není na žádné dovolené, prostě jen zrovna nemá přidělenou žádnou práci. Z tohoto pohovoru vyjde buď jako policistka, nebo ji propustí. Zůstane v Paříži, nebo ji přidělí někam na venkov, ale v každém případě bude vědět, na čem je. Všechno bude lepší než se dusit ve vlastní šťávě někde na půl cesty, tápat v nejistotě, která jí brání cokoli podniknout.

Vypláchla šálek ve výlevce, do myčky ho dá až později. Byl čas jít. Prošla obývákem, kde právě – jako už tolikrát – zněl výrazný Brassensův hlas. Byt byl velký a pohodlný. Nešetřila na přehozech ani na nepřímém osvětlení. Kocour blaženě pochrupeval, jako by její vkus oceňoval. Hřejivé ovzduší však narušovaly stopy prázdnoty jako namrzlé plochy na jarním trávníku. Druhý den poté, co Capestanovou postavili mimo službu, její manžel odešel i s polovinou bytového zařízení. Byl to jeden z těch momentů, kdy člověk od života dostane pořádnou řádku. Komisařka to však se sebelítostí nepřeháněla, vždyť si to docela zasloužila.

Vysavač, televize, pohovka a postel – neuplynuly ani tři dny a to nejdůležitější si zase koupila. Vytačené stopy na kobereci ale dál naznačovaly, kde stála křesla jejího předchozího života. Světlejší místa na tapetách prozrazovala stín obrazu, přízrak knihovny, někdejší komodu. Capestanová by se byla raději přestěhovala, ale bránila jí v tom nejistá situace v zaměstnání. Dnešní rozhovor jí konečně ukáže, kudy se má v životě vydat. Stáhla si ze zápěstí gumičku a stáhla si s ní vlasy. Jako každé léto vyšisovaly, ale brzy opět zvítězí výraznější kaštanová barva. Mechanickým pohybem si uhladila šaty a nazula si sandály. Kocour ani nezvedl hlavu z područky. Pouze jedno jeho ucho se natočilo směrem k předsíni a poslouchalo přípravy k odchodu. Capestanová si přes rameno přehodila velkou koženou kabelu a strčila do ní román Toma Wolfa *Ohňostroj marnosti*, který jí Buron půjčil. Devět set dvacet stránek. „Aspoň budete mít co dělat, než vás zavolám,“ ujišťoval ji. Než zavolal, měla dost času, aby přelouskala ještě i třináct dílů Merlových *Dědictví otců*. A celou Marie-Ange Guillaumovou. Nemluvě o hromadě detektivek. Buron

a jeho fráze bez data a bez příslibu! Zavřela dveře, zamkla na dva západy a seběhla po schodech dolů.

Ulice de la Verrerie byla v dosud mírném slunci liduprázdná. V srpnu touhle časnou dobou jako by byla Paříž ponechána své přirozenosti, zbavená obyvatel, jako by přežila neutronovou bombu. V dálce vrhal oranžové záblesky majáček metařské dodávky. Capestanová kráčela podél výkladu obchodního domu BHV a přes Radniční náměstí. Přešla Seineu na ostrov de la Cité, až dorazila k číslu 36 na nábřeží Zlatníků.

Prošla obrovskou branou a po dlážděném nádvoří zahнула vpravo. Na chvilku se zahleděla na vybledlý modrý nápis *Schodiště A, Ředitelství justiční policie*. Když se Buron ujal nové funkce, získal kancelář ve třetím patře, na poschodí pohlavářů, kde v chodbě opatřené kobercem nenosí bouchačky ani ti největší kovbojové.

Capestanová otevřela dvoukřídlé dveře. Žaludek se jí sevřel při pomýšlení, že ji propustí. Vždycky byla policistkou a o čemkoli jiném odmítala uvažovat. V sedmatřiceti člověk nepůjde znovu studovat. Už ten půlrok nečinnosti byl dost těžký. Hodně toho nachodila. Metodicky prošla městem všechny trasy pařížského metra od jedničky do čtrnáctky, od konečné ke konečné. Doufala, že než se pustí do příměstských linek, zase nastoupí do služby. Někdy měla pocit, že musí podél trasy rychlovlaků běžet, aby splnila nějaký cíl.

Před zbrusu novou měděnou tabulkou s vyrytým jménem regionálního ředitele justiční policie se narovnala a třikrát zaklepalá. Buronův hluboký zvučný hlas ji vyzval, ať jde dál.

2.

Buron vstal, aby ji přivítal. Jeho tvář baseta rámovaly šedivé vlasy a vousy ostríhané po vojensku. Svět kolem sebe si neustále prohlížel laskavým, téměř smutným pohledem. Capestanovou, která sama byla dost vysoká, převyšoval o hlavu. Na šířku ji přesahoval o pořádné břicho. Přes dobrácký vzhled z něho vyzařovala autorita, kterou nikdo nebral na lehkou váhu. Capestanová se na něj usmála a podala mu Wolfovu knihu. Trochu pomačkala obálku a v ředitelově obličeji se mihl výraz nespokojenosti. Capestanová nechápala, jak někdo může přikládat takovou důležitost předmětům, a omluvila se. Odpověděla, že přece o nic nejde, ačkoli si to vůbec nemyslel.

Za Buronem seděli v širokých křeslech Fomenko, bývalý šéf protidrogového odboru, který se stal náměstkem regionálního ředitele, a Valincourt, jenž přešel z vedení odboru kriminální policie a vyšetřování k řízení všech centrálních sekcí. Capestanové vrtalo hlavou, co tu dělají takové kalibry. Vzhledem k jejím posledním služebním výkazům se nezdálo příliš pravděpodobné, že by jí chtěli nabídnout místo. S přívětivým výrazem usedla proti šefovskému triumvirátu a čekala na verdikt.

„Mám dobrou zprávu,“ začal Buron. „Generální inspekce uzavřela vyšetřování, vaše dočasné uvolnění končí, můžete zase nastoupit. Incident nebudete mít v záznamech.“

Okamžitě pocítila obrovskou úlevu, měla pocit, že jí v žilách začíná proudit radost a vybízí ji, aby vyběhla ven oslavovat. Přinutila se však soustředěně poslouchat dál. Buron pokračoval.

„Nastupujete v září, povedete vlastní oddělení.“

Tentokrát sebou Capestanová trhla překvapením. Že jí berou zpátky, bylo nečekané, ale že jí chtějí svěřit velení, to už bylo podezřelé. Cosi v Buronově řeči znělo, jako když si někdo s praskáním rozcvičuje prsty, než vám vlepí facku.

„Já? Oddělení?“

„Jde o zvláštní projekt,“ vysvětloval Buron a tvářil se neurčitě. „V rámci restrukturalizace policie s cílem zvýšit výkonnost jednotlivých sekcí bylo založeno nové oddělení. Bude podléhat přímo mně a budou v něm ti nejméně ortodoxní policisté.“

Buron řečnil, zatímco jeho spřeženci se ukrutně nudili. Fomenko bez zájmu zkoumal sbírku starých medailí v Buronově vitríně. Čas od času si rukou prohrábl bílé vlasy, popotáhl si okraj vesty od třídílného obleku nebo zíral na špičky svých kovbojských bot. U košile měl vyhrnuté rukávy, které odhalovaly chlupatá předloktí, jejichž tloušťka připomínala, že by Fomenko dokázal jedinou ranou pěstí vykloubit člověku čelist. Valincourt si pohrával se svými stříbřitými hodinkami a zjevně toužil, aby šly rychleji. Byl vyzáblý, měl ostré rysy a snědou pleť. Jeho profil indiánského náčelníka jako by skrýval

tisíckrát převtělenou duši. Nikdy se neusmíval a pořád se tvářil rozmrzele jako Jeho Veličenstvo, které někdo obtěžuje. Nejspíš si pozornost šetřil pro vznešenější úvahy a čistší život. Obyčejní smrtelníci se ho neodvážili vyrušovat. Capestanová se rozhodla, že utrpení všem zkrátí.

„A konkrétně?“

Valincourtovi se taková drzost nelíbila. Jako dravec prudce otočil hlavu, čímž vynikl jeho ostře řezaný orlí nos. Tázavě pohlédl na Burona, ale k tomu, aby ředitele podráždila, to zdaleka nestačilo. Buron se dokonce uvolil usmát a usadil se pohodlněji v křesle.

„Dobře, Capestanová, tak já vám to shrnu: Pročišťujeme policii, aby si vylepšila statistiku. Alkoholiky, surovce, lenochy, lidi s depresí a podobně, prostě všechny, co zatěžují naše řady, ale nemůžeme je vyhodit, seskupíme do jednoho oddělení a to strčíme někam stranou. Pod vaším velením. Od září.“

Capestanová se vyvarovala jakékoli reakce. Otočila se k oknu a chvíli zkoumala modravé odlesky na dvojitém skle. Pak pohlédla na vlnky na Seině, která se třpytila pod jasným nebem, a snažila se vstřebat smysl slov svého nadřízeného.

Lidi na odpis. Prostě tak. Nebo spíš odpad. Skládka. Jednotka zavržených, ostuda policejního sboru, nacpaná do společného kontejneru na odpadky. A ona má být na tomto voru zatracenců třešničkou, jejich velitelkou.

„Proč bych tomu měla velet já?“

„Jako jediná máte hodnost komisaře,“ odpověděl Buron. „Zdá se, že patologie se obvykle projeví ještě před výběrovým řízením.“

Capestanová by se vsadila, že tohle oddělení je Buronův nápad. Nepřipadalo jí, že se Valincourtovi a Fomenkovi tento projekt líbí. Jednomu kvůli opovržení, druhému z lhostejnosti. Oba měli jiné věci na práci, tahle záležitost je zdržovala.

„Kdo v tom týmu bude?“ zeptala se.

Buron kývl bradou a sklonil se k poslední zásuvce svého psacího stolu. Vytáhl tlustou složku, kterou pohodil na psací podložku z lahvově zelené kůže. Desky nebyly nijak nadepsány. Anonymní oddělení. Pomalu složku otevřel a z řady různých brýlí narovnaných pod lampou si vybral ty s rohovinovou obroučkou. Buron střídal okuláry podle toho, zda chtěl vypadat moderně, vzbuzovat důvěru, nebo nahánět strach. Začal číst.

„Agent Santi, čtyři roky na nemocenské, kapitán Merlot, alkoholik...“

„Alkoholik? To bude mít to oddělení spoustu lidí...“

Buron desky zavřel a podal jí je.

„Nechám vás, abyste si to v klidu pročtla.“

Potěžkala složku, vážila jako telefonní seznam.

„Kolik nás bude? Ta vaše čistka se týká půlky policie?“

Regionální ředitel se znovu opřel v křesle, až hnědá kůže pod jeho vahou zakvílela.

„Oficiálně čtyřicet.“

„To není oddělení, ale celý batalion,“ namítl posměšně Fomenko.

Čtyřicet. Policajti, kterým práce přinesla zdravotní potíže, hodiny sledování, kila nadváhy a rozvody, a teď je posílají na tuhle odstavnou kolej. Přidělili je tam proto, aby to konečně

vzdali. Capestanová s nimi soucítala. Sama se mezi ně kupodivu nepočítala. Buron vzdychl a sundal si brýle.

„Poslyšte Capestanová. Většinou jsou mimo službu už roky. Nemáte naději, že je vůbec uvidíte, natož že je přimějete pracovat. Pro policii už neexistují, jsou to jména, nic víc. Jestli někteří do služeben docházejí, pak jen proto, aby tam kradli tužky. Nedělejte si žádné iluze.“

„Jsou mezi nimi důstojníci?“

„Ano. Dax a Évrardová jsou poručíci, Merlot a Orsini kapitáni.“

Buron se odmlčel a pozornost zaměřil na nožičku brýlí, jimiž točil v ruce.

„José Torrez je taky poručík.“

Torrez, přezdívaný Smolař. Nosil smůlu jako černá kočka. Našla se pro něj jakástakás funkce, ale nakonec to k jeho izolaci nestačilo, musejí ho odsunout ještě dál. Capestanová Torreze znala z doslechu. Všichni policajti v zemi znali Torrezovu pověst a křížovali se, kdykoli prošel kolem.

Začalo to obyčejnou nehodou: jeho parťáka pobodali při zátkání. Rutina. Potom byl ale zraněn i ten, kdo parťáka nahradil. Riziko povolání. Ten následující schytl kulku a třídní kóma. Poslední zemřel, když ho shodili z vyššího patra jednoho činžáku. Torrezova vina byla pokaždé vyloučena. Nemohli ho z ničeho vinit, dokonce ani z nedbalosti. Jeho aura však od té doby byla hustší než smůla. Přitahoval neštěstí. Nikdo už s Torrezem nechtěl do týmu. Nikdo se ho ani nedotkl a jen málokdo se mu ještě podíval do očí. Kromě Capestanové, která na ty řeči kašlala.

„Nejsem pověřčivá,“ poznamenala.

„Budete,“ prohlásil Valincourt hrobovým hlasem.

Fomenko přikývl a potlačil zachvění, jež rozhýbalo vytetovaného draka, který se mu ovíjel kolem krku jako památka na mládí v armádě. Dnes nosil Fomenko široký bílý knír, jenž se mu pod nosem vějířovitě rozvíral jako ježatý motýl. Knír s drakem kupodivu docela dobře ladil.

Jako pokaždé, když zaznělo Torrezovo jméno, v místnosti na chvíli zavládlo ticho. Přerušil ho Buron.

„A nakonec je tu major Louis-Baptiste Lebreton.“

Tentokrát se Capestanová na židli narovнала.

„Ten z generální inspekce?“

„Právě ten,“ přiznal Buron a bezmocně rozhodil rukama.

„Vím, že vám věci právě neusnadňoval.“

„Ne. Nebyl zrovna nejvstřícnější. A co ten horlivý bojovník proti ušlechtilým kauzám dělá tady? Inspekce není součástí justiční policie.“

„Jakási stížnost, neslučitelnost povah, prostě nějaká interní záležitost, inspekce versus inspekce, vždyť oni se bez nás klidně obejdou.“

„Jaká stížnost?“

Tenhle Lebreton byl obludně nesmlouvavý, ale nikdo ho nemohl podezřívat z neregulérnosti. Ředitel naklonil hlavu a pokrčil rameny, gesto vyjadřovalo předstíranou nevědomost. Ti dva druzí s jízlivým úsměvem zírali na štukovaný strop a Capestanová pochopila, že víc z nich nedostane.

„Mezi námi,“ prohlásil Valincourt chladně, „právě vy byste po takových lidech neměla házet kamenem.“

Capestanová nehnula ani brvou, moc dobře věděla, že ona nemůže hodit ani ten nejmenší kamínek vůbec po nikom. Místnost ozářil sluneční paprsek a zároveň se ozval vzdálený zvuk sbíječky. Nové oddělení. Nový tým. Teď jen znát jeho poslání.

„Dostaneme nějaké případy?“

„Spoustu.“

Anne Capestanová cítila, že Buron si začíná svůj nápad vyloženě užívat. Byl to jeho malý poprázdňinový žertík, hračka při zahájení nové funkce. Sloužím už patnáct let, a on mi tu vyvede něco jako křtění nováčka, pomyslela si.

„Po domluvě s prefekturou, regionálním vedením justiční policie a jejími centrálními sekcemi zdědíte všechny nevyřešené případy ze všech komisařství a služeben v regionu. Vybrali jsme z archivu všechny nejasné a odložené záležitosti. Pošlou je rovnou vám.“

Buron vrhl na kolegy spokojený pohled a pokračoval:

„Zhruba řečeno policie Ile-de-France se přiblíží stoprocentní objasněnosti, a vy nulové. Jediné oddělení neschopných v kraji. Jak říkám, restrukturalizace.“

„Chápu.“

„Krabice z archivu dostanete při stěhování,“ doplnil Fomenko a poškrabal se na drakovi. „V září, až vám přidělí nějaké místnosti. Šestatřicítka je plná jako rodinná hrobka, najdeme vám nějaký místečko jinde.“

Valincourt, s tělem strnulým jako vždy, ji varoval:

„Jestli se vám zdá, že jste z toho vyvázla lacino, pletete se. Ale říkejte si, že od vás aspoň nikdo nečeká žádné výsledky.“